

ע"פ 26477/11/18 - מאיר דוד כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 26477-11-18 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	מאיר דוד כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) בהמ"ש 4175-08-18 מיום 24.10.2018.

הבקשה להישפט באיחור

1. ביום 13.8.2018 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה להישפט באיחור בגין דו"ח מס' 90509485828 שעניינו עבירה של נסיעה באור אדום שבוצעה ביום 25.7.2017 (המ"ש 4175-08-18). בבקשה נטען כי המערער הוא בעליו הרשום של הרכב, אך הבעלים האמתי של הרכב, אשר ביצע את העבירה, הוא אדם אחר. עוד נטען בבקשה כי המערער לא קיבל את הדו"ח, ונודע לו אודותיו רק בעקבות פנייה שפנה בקשר לדו"ח אחר. אזי פנה המערער למרכז פניות נהגים וביקש הסבת הדו"ח, אך לטענתו המרכז לא טיפל בפנייה. המערער הוסיף וטען כי רק לאחרונה הובהרה לו המשמעות המעשית של הדברים, כשמשרד התחבורה הודיעו כי בשל צבירת נקודות הוא צפוי לשלילת רישיון ולחיוב לעבור מבחן עיוני.

2. לבקשה צורף תצהיר מטעם אותו אדם אחר, שאישר כי הוא הבעלים האמתי של הרכב, וכי העבירה בוצעה על ידו. כן צורפה לבקשה הפנייה למרכז פניות נהגים מיום 16.1.2018, ובה בקשה להסבת הדו"ח על-שם האדם האחר.

3. המשיבה התנגדה לבקשה, והדגישה שמדובר בדו"ח בגין עבירה שבוצעה לפני למעלה משנה. המשיבה ציינה כי הדו"ח הומצא למערער, וקיים בתיק אישור מסירה עליו נרשם כי דבר הדואר לא נדרש.

ההחלטה מיום 24.10.2018

4. ביום 24.10.2018 החליט בית המשפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) לדחות את הבקשה להארכת מועד להישפט. בית המשפט קמא קבע כי דבר הדואר נשלח לכתובתו הרשומה של המערער, ודבר הדואר חזר בסטטוס "לא נדרש". על כן, ובהתאם לדין ולפסיקה, מדובר באישור מסירה כדין. עוד עמד בית המשפט קמא על השיהוי הניכר בפנייה לבית המשפט ובפנייה למרכז פניות נהגים. בית המשפט קמא הבהיר כי "בנסיבות אלו אין די בתצהירים שצורפו בעניין זה לצורך קבלת הבקשה".

5. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

6. בערעור חזר המערער על הטענות שהעלה בפני בית המשפט קמא, לפיהם לא קיבל את הדו"ח ולא ידע אודותיו, ואדם אחר - שתצהירו צורף - הוא שביצע את העבירה. לדיון בערעור התייצבו הן המערער הן המצהיר האחר, ומסרו כר: המצהיר הוא אחיו הצעיר של המערער. הרכב בו בוצעה העבירה היה בעבר רכבו של המערער, ולכן הוא רשום על שמו. לרגל נישואיו של האח הצעיר נתן לו המערער את הרכב, וכיום האח הוא הבעלים האמתי של הרכב. רישום הבעלות לא שונה מהמערער אל אחיו על מנת שלא להפחית את ערך הרכב ("יד" נוספת), אך מהותית האח הוא הבעלים. המערער הוסיף ופירט נסיבות אישיות קשות, שהביאו ליחסי הקרבה ההדוקים בין האחים. לפיכך, ביקש המערער לקבל את הערעור, ולו בשל החשש לעיוות דין שיגרם בשל כך שבעבירה מורשע מי שלא ביצע אותה.
7. ב"כ המערער, שייצג הן את המערער הן את האח, הצהיר כי אם יתקבל הערעור והדו"ח יוסב לשמו של האח, האח יודה בביצוע העבירה ולא יטען להתיישנות (עמ' 4 שו' 12-13 לפרוטוקול).
8. ב"כ המדינה התנגדה לקבלת הערעור. לטענתה, אין ממש בטיעוני המערער לפיהם דבר הדואר לא הומצא לו, שכן קיימים אישורי מסירה כדבעי, כפי שמחייב הדין. ב"כ המדינה עמדה על השיהוי בהגשת הבקשה ועל טעמי המדינות כבדי המשקל הקיימים בנוגע לעבירות תעבורה, והמובילים למסקנה כי קיימת חשיבות רבה בהקפדה על כללי הפרוצדורה, ובפרט הכללים הנוגעים למועדים.
9. בהמשכם של דברים, צירף המערער תעודת נישואין של אחיו וחווה שכירות של אחיו ורעייתו, מהם עלה כי האח נישא כחודשיים לפני ביצוע העבירה. עוד צירף המערער תצהירים של מספר שכנים של האח. השכנים הצהירו כי הם מתגוררים בשכנות לאח, וכי הם מאשרים כי האח נוהג מנהג בעלים ברכב נשוא ההליך. בנוסף, צירף המערער קבלה מיום 4.12.2018 על שמו של האח בגין תיקון תקר, שלטענתו אירע בגלל הרכב נשוא ענייננו (יוער כי המשיבה לא הגיבה למסמכים הנוספים הללו חרף הזדמנות שניתנה לה).

דין והכרעה

10. דין הערעור להתקבל. המסגרת המשפטית בענייננו קבועה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סעיף 230 קובע כי בית המשפט רשאי להיעתר לבקשה להישפט באיחור "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" (כלשון סעיף 229(ה) לחוק), או "מנימוקים מיוחדים אחרים".
11. בנסיבות המקרה הנוכחי, לא התקיים במערער התנאי לפיו "הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש". בדיון טענה ב"כ המשיבה כי הודעת תשלום הקנס נשלחה למערער בדואר רשום לכתובתו הרשומה, והמערער לא הצביע על כל ראיה שהיא שיהיה בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בדין בהקשר זה (ראו תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974) או כדי ליתן הסבר לשיהוי בהגשת הבקשות. וראו רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (2018).
12. עם זאת, נכון יהיה שבית המשפט קמא ישוב ויבחן אם קיימים בענייננו "נימוקים מיוחדים אחרים" המצדיקים הארכת מועד להישפט, והם כי ייתכן שאחר ביצע את העבירה המיוחסת למערער.
13. אמנם כן, כפי שטענה ב"כ המשיבה, קיימים טעמי מדיניות כבדי משקל, המחייבים הקפדה על לוחות הזמנים הקבועים בדין ביחס להודעות תשלום קנס. ואף זאת יש לומר: הבקשה שהוגשה בפני בית המשפט קמא הייתה לאקונית, ולא הובהר בה מיהו המצהיר שנטען כי ביצע את העבירה, ולא צורפו לה ראיות חיצוניות. על כן, אין תימה כי בית המשפט קמא ראה לנכון לדחות את הבקשה.
14. אולם, צירוף הנסיבות הבא הביאני לכלל מסקנה כי ראוי שהדברים ישובו ויבחנו בפני בית המשפט קמא, אשר יחליט כחוכמתו: פניית המערער ואחיו אל המרכז לפניות נהגים בבקשה להסבת הדו"ח נעשתה מספר חודשים לפני שקיבל המערער את הודעת משרד התחבורה בעקבות צבירת הנקודות; הן המערער הן אחיו התייצבו לדיון בפניי ונשמעו דבריהם, כמפורט לעיל; טענות המערער, לפיהן אחיו הוא שנוהג ברכב בפועל מאז נישואיו ובמועד ביצוע העבירה, נתמכו בראיות לכאורה ממקורות **חיצוניים**; נרשמה ההצהרה כי בכוונת האח להודות בביצוע העבירה ולא להעלות טענת התיישנות.

15. כאמור, צירוף הנסיבות הללו מוביל למסקנה כי נכון יהיה לקבל את הערעור ולהשיב את התיק לבית המשפט קמא, שיוכל לבחון את הדברים ואת הראיות, ולהכריע על בסיסן בבקשת המערער להארכת מועד להישפט.

אשר על כן, דין הערעור להתקבל. התיק מוחזר לבית המשפט קמא בהתאם למפורט לעיל.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ט, 18 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.